

Crònica de cine

Repàs de la temporada 2006-2007

Martí Martorell

La vida de los otros

Les primeres línies d'aquest article són un plany a la nova política d'exhibició que ha decidit el cinema Renoir: substituir les projeccions de les versions originals per les doblades. D'aquesta manera, perdem un dels pocs refugis els que preferim sentir la veu pròpia de l'actor que no la d'un altre sense cara ni ulls. És clar que es tracta d'una empresa privada i que pot fer el que vol, però també hom li pot demanar si s'ha qüestionat què passarà amb l'antiga clientela fidel que ja ha decidit que, per veure la mateixa pel·lícula doblada allà, pot anar a sales més còmodes, amples i amb una pantalla més grossa. Com diria un bon amic meu: anam cap enrere, com els crancs.

Per primera vegada durant les cinc vegades que he dedicat a repassar les estrenes principals de les temporades de cinema, hi ha hagut un canvi important: a penes han arribat pel·lícules asiàtiques a les pantalles i, per contra, ha augmentat la presència del cinema alemany amb una sèrie de pel·lícules interessants i summament recomanables.

Així, la llista de les produccions asiàtiques més remarcables és curta: *Man cheng jin dai huang jin jia* (La maldició de la flor dorada), de Zhang Yimou, i les coreanes *Shi gan* (Time), de Kim Ki-duk, i

Gwoemul (The Host), de Bong Joon-ho. La darrera part que tanca la trilogia formada per *Ying xiong* (Hero) i *Shi mian mai fu* (La casa de las dagas voladoras) es la més sangonosa de totes i també la més irregular, però completa amb pols ferm la revisió en clau èpica de la història antiga de la Xina. Time, per contra, suposa un retorn al traçat més classicista, després de les dues obres anteriors, *Bin-jip* (Hierro 3) i *Hawl* (El arco) que defugien els diàlegs per fer més evident el poder de la imatge. Després d'un bon grapat de pel·lícules de terror de procedència oriental que repetien esquemes una vegada rere l'altra, és d'agrair que *The Host* estigui carregat d'un esperit crític social i polític, amb l'aparència d'una simple cinta de «monstres».

Quant a les produccions alemanyes, n'hi ha dues que eleven molt el llistó: *Elementarteilchen* (Las partículas elementales), d'Oskar Roehler, i *Das Leben der Anderen* (La vida de los otros), de Florian Henckel von Donnersmarck. La segona és una mostra molt acurada del que suposa estar en contra del règim en un estat totalitari. D'altra banda, *Elementarteilchen*, versió d'una novel·la de l'escriptor Michel Houellebecq, explora amb molta delicadesa el sexe i el dolor com a camí de redempció.

Si passam a la producció nord-americana, en la mateixa línia de l'exploració del sexe com a element alliberador, hi ha la polèmica *Shortbus*, d'un director tan poc prolífic com és John Cameron Mitchell. Amb escenes de sexe explícit que una vegada més qüestionen els límits entre el que és pornogràfic d'allò que no ho és, i que alternen amb fragments d'animació estil naïf, *Shortbus* ha estat la sorpresa en positiu de la temporada, juntament amb la producció independent *Little Miss Sunshine*, una *road movie* particular en què una família no gaire estructurada ha de mirar d'entendre's per poder continuar endavant.

Tampoc no es pot oblidar de fer esment del díptic format per *Flags of Our Fathers* i *Letters from Iwo Jima*, de Clint Eastwood, les dues visions de la batalla que es va desenvolupar en aquesta illa entre nord-americans i japonesos. Si la primera tenia un regust d'allò que ja s'ha vist, la versió japonesa és tot un tractat de la manera com el cinema que beu directament de les fonts clàssiques encara pot fer emocionar sense caure en trampes fàcils.

En el sentit contrari, hi ha la fórmula esgotada que representa *Babel*, escrita per Guillermo Arriaga i dirigida per Alejandro González Iñárritu, i que desgraciadament no clou bé una trilogia del dolor que havia començat molt bé amb *Perros callejeros*.

Com a pel·lícules tramposes, però entretingudes al cap i a la fi, hi ha les dues que mostren la màgia des de les bambolines: *The Illusionist*, de Neil Burger, i *The Prestige*, de Christopher Nolan. Amb un sentit més crític i encertat es va estrenar sense

gaire enrenou *Alpha Dog*, de Nick Cassavetes, sobre tot el que envolta un assassinat totalment absurd d'un adolescent. També la darrera pel·lícula de Sofia Coppola, una visió *pop* de la vida de la reina francesa Maria Antonieta, va passar injustament de puntetes.

Si hem de parlar de la producció espanyola, el millor que es pot dir és que, si descartam *Ficció*, de Cesc Gay, val més passar-la per alt, amb productes hereus de telesèries espanyoles, tant pel que fa als actors com als guionistes i directors. *Soy la Juani*, de Bigas Luna, seria l'aposta més «arriscada» del cinema espanyol, però en el fons hi ha la sensació de ser un recull d'idees sobreenteses sobre el comportament dels joves dels suburbis de qualsevol ciutat.

Un espai reservat mereix *Tristram Shandy*: a *Cock and Bull Story*, de l'eclèctic Michael Winterbottom, una curiosa, divertida i, alhora, erudita manera de traslladar al cinema una novel·la que parla sobre la literatura i que, en passar a la pantalla, tracta i se'n riu del cinema. Una de les millors pel·lícules que ha fet fins aleshores aquest director imprevisible.

Per acabar, una recomanació que tanmateix arriba tard, perquè aquesta pel·lícula es va estrenar la segona setmana de juliol i ja no estarà en cartell quan surti publicat aquest article, però que caldrà tenir en compte quan s'editi en format domèstic: *Fast Food Nation*, de Richard Linklater, versió en to de ficció del llibre de caràcter documental degut a Eric Schlosser, i que recorda, en el bon sentit de la paraula, al millor John Sayles a l'hora de tractar situacions problemàtiques, com és ara l'explotació dels immigrants i les males condicions de vida dels animals a les indústries càrnies que proveeixen les cadenes de menjar ràpid. ■

El director
Richard
Linklater